

ikke paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. N. C. Christensen mente, at Nævningerne er blevet spurgt, om de vedkommende Soldater skulde erklæres skyldige eller ikke skyldige. Det er gaaet til paa en anden Maade. Dommeren har forelagt Nævningerne det Spørgsmaal, om Soldaterne skulde straffes efter § 100 eller § 99 i den militære Straffelov, for Oprør eller Forsøg paa Oprør. Dertil sagde Nævningerne nej. Saa spurgte Dommeren dem: Skal de da straffes efter § 116, for Vold mod Befalingsmænd under Tjenesten, og dertil sagde Nævningerne ja. Disse menige Mænd, der sad som Nævninger, har ment, at efter hele den Maade, hvorpaa denne Sag var foregaaet, burde de straffes for at have begaaet voldeligt Overfald paa en Befalingsmand i Tjenesten. Havde Nævningerne sagt nej til det, havde Dommerne været nødt til at forelægge dem Spørgsmaal, om Soldaterne havde gjort sig skyldige i et Forhold, der medførte en mildere Straf. Men det var der ingen Anledning til, da Nævningerne kendte de paagældende skyldige i Henhold til Straffelovens § 116.

Naar man har ønsket, at jeg straks skulde indstille de dømte til Benaadning, skal jeg sige, at det har jeg ikke fundet rigtigt, fordi Forseelsen var af en saa grov Art, og fordi der ikke var en eneste af de Myndigheder, der fik Sagen til Erklæring, hverken Dommeren eller de vedkommende Befalingsmænd eller Generalauditøren, der fandt det rigtigt straks at indstille de dømte til Benaadning. Men nu har jeg modtaget en Anmodning om Benaadning fra deres Kammerater eller i alt Fald fra en hel Del af deres Kammerater. Denne Anmodning har jeg sendt til Justitsministeren for et Par Dage siden, og jeg har bedt ham forespørge i Fængselet, hvorledes de paagældende har opført sig i Fængselet; thi den sædvanlige Fremgangsmaade, hvor der er Tale om Benaadning, er den, at Fængselsinspektøren indstiller de vedkommende til Benaadning, naar de har været nogen Tid i Fængselet og har opført sig vel der. Hvis det nu viser sig, at disse har opført sig godt i den Tid, de har siddet i Fængsel, er jeg villig til at indstille dem til formildet Straf. Om jeg kan indstille dem alle sammen til Benaadning straks, ved jeg ikke; det afhænger af den Erklæring, der kommer. Jeg erkender, det er en streng Straf; men jeg erkender ogsaa, at det er en grov Forseelse, de har gjort sig skyldige i. Og der er her konstateret et Eksempel paa, at Soldater ikke

kan tage sig til Rette, uden at de udsætter sig for haard Straf efter Straffeloven.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg var ikke rigtig fornøjet med de Oplysninger, jeg har givet ham, og mente, at de skulde korrigeres. Særlig var det ærede Medlem misfornøjet med, at jeg har sagt, jeg ikke har modtaget nogen Ansøgning om Benaadning fra de paagældende Soldater, medens det dog viste sig, at der, den Gang jeg udtalte mig derom, var indsendt Ansøgning om Benaadning. Jeg skal da gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvorledes denne Sag forholder sig. Den Dag, det ærede Medlem henvendte sig til mig, var der ikke meddelt mig noget om, at der fra de vedkommende Soldater gennem deres Sagfører var indsendt Forslag til Benaadning, af den simple Grund, at da Benaadningsansøgningen blev indsendt til et af Krigsministeriets Kontorer, viste det sig straks, at den ikke var gaaet Tjenestevejen gennem de forskellige Myndigheder, der skulde have Løjlighed til at erklære sig, og man plejer aldrig fra Krigsministeriets Side at forelægge Ministeren en Sag til Afgørelse, før den er tilstrækkelig oplyst paa sædvanlig Maade. Forholdet er da det, at den 14. December 1920 modtog Ministeriet en Ansøgning om Benaadning fra de 5 domfældte, men den blev sendt direkte til Krigsministeriet, som først modtog den den 20. December, altsaa 6 Dage efter, at den efter Datoen var afsendt fra Sagføreren. Efter de gældende Regler blev denne Ansøgning sendt til Dragonregimentet, for at den kunde blive fremsendt med Udtalelser fra Regimentet og 2den Generalkommando. Ansøgningen indkom til Ministeriet med Generalkommandoens Paategning, dateret den 31. December. Jeg spurgte i Ministeriet, efter at jeg havde talt med det ærede Medlem, om der ikke var kommet Ansøgning om Benaadning; der blev svaret, at der ikke var nogen. Men nogle Dage efter, da jeg igen spurgte, om der ikke var kommet en Ansøgning, sagde Direktøren, at nu havde han undersøgt Forholdene, og Ansøgningen var afsendt til Erklæring af de vedkommende Myndigheder, saaledes som jeg nu her har fremstillet det. Derefter blev Ansøgningen sendt til Generalauditøren til Erklæring, men da der til ham af Sagen kun var medfulgt en Udskrift af Dommen og ikke Sagens Akter, tilskrev Generalauditøren den 5. Januar Auditøren om at sende alle Akterne, og 2den Generalkommando indsendte dem med Skrivelse af 10. Januar til Krigsministeriet. Derefter blev Sagen forelagt for Ministeren,